ČESKÁ REPUBLIKA

# ROZSUDEK
# JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatele **V. M. N.**, zastoupeného JUDr. Josefem Vančurou, advokátem se sídlem v Chebu, Evropská 8, za účasti **Ministerstva vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 5. 2004, č. j. 60 Az 242/2003 - 28,

**takto:**

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

**Odůvodnění:**

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 13. 11. 2003, č. j. OAM-9214/VL-16-HA08-2001, nebyl stěžovateli dle ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělen azyl a současně bylo vysloveno, že se na stěžovatele vztahuje překážka vycestování ve smyslu ust. § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, o které rozhodl krajský soud napadeným rozsudkem tak, že ji zamítl, neboť si správní orgán opatřil dostatek podkladů pro své rozhodnutí, řádně zjistil skutečný stav věci a rozhodnutí dostatečně odůvodnil.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že kasační stížnost podává z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Poukazuje na skutečnost, že ho správní orgán během řízení neúplně poučil, neboť mu srozumitelně nevysvětlil, za jakých podmínek lze v České republice azyl získat a nepožadoval po něm sdělení údajů, které jsou pro azylové řízení významné. Ve správním řízení dále nebyl doceněn vliv

stěžovatelova otce na jeho osobu. Správní orgán tedy porušil ust. § 3 odst. 2 správního řádu a krajský soud měl za této situace jeho rozhodnutí zrušit. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení, přičemž současně požádal soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Správní orgán ve svém vyjádření popřel oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozhodnutí soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy, přičemž se správní orgán vypořádal se všemi skutečnostmi stěžovatelem namítanými. Navrhl zamítnutí jak kasační stížnosti, tak i návrhu na přiznání odkladného účinku.

Ze správního spisu, který soudu předložil správní orgán, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Stěžovatel podal dne 16. 9. 2001 návrh na zahájení řízení o udělení azylu. Dne 26. 4. 2002 byl se stěžovatelem veden, ve vietnamském jazyce za účasti tlumočníka, pohovor k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu na území České republiky, a dne 28. 5. 2003 doplňkový pohovor k žádosti o udělení azylu, ze kterých byly vyhotoveny protokoly. Součástí spisu je i podání stěžovatele ze dne 12. 7. 2002 nazvané „žádost o azyl – další důvody“. Stěžovatel uvedl, že Vietnam opustil, protože nikde nemohl najít práci. Vzhledem k okolnosti, že jeho otec žil v České republice, přicestoval v roce 1999 za ním. Pobýval zde na základě povolení k dlouhodobému pobytu, kterému však skončila platnost, byl zadržen cizineckou policií a vyhoštěn z území České republiky. O azyl požádal, neboť zde chce žít legálně. Má zde práci, prodává noviny, které vydávají organizace kritizující vládní režim ve Vietnamu. Pracovníky zastupitelského úřadu své země byl upozorněn, že pokud by se někdy chtěl do Vietnamu vrátit, bude za tuto distribuci potrestán soudem.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Dle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Dle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle ust. § 3 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), správní orgány jsou povinny postupovat v řízení v úzké součinnosti s občany a organizacemi a dát jim vždy příležitost, aby mohli svá práva a zájmy účinně hájit, zejména se vyjádřit k podkladu rozhodnutí, a uplatnit své návrhy. Občanům a organizacím musí správní orgány poskytovat pomoc a poučení, aby pro neznalost právních předpisů neutrpěli v řízení újmu.

S ohledem na fakt, že stěžovatel uvedl jako právní důvod své kasační stížnosti ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., je třeba se nejprve vyjádřit k dopadu těchto ustanovení. Nesprávné právní posouzení věci spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní závěr, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Skutková podstata může být se spisy v rozporu tehdy, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spisu obsažený vede k jiným skutkovým závěrům, než jaké učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech tehdy, chybí-li v těchto spisech podklad pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem nebo je-li nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí krajského soudu neshledal. Správní orgán se pečlivě zabýval nejen obecnou situací ve Vietnamu z hlediska podmínek udělení azylu, včetně okolnosti týkající se možného návratu stěžovatele do vlasti, a to na základě podkladů, které citoval ve svém rozhodnutí, ale i konkrétní situací stěžovatele. Pokud poté rozhodl na základě takto obsáhle provedeného dokazování, soud mu nemohl nic vytknout, jestliže stěžovateli azyl neudělil, když současně zohlednil jeho možné obavy z návratu do vlasti a vztáhl na něj překážku vycestování. Stejně tak nelze nic vytknout ani soudu, který přezkoumával zákonnost postupu správního orgánu a který žalobu proti jeho rozhodnutí zamítl.

Jestliže stěžovatel namítl, že správní orgán postupoval v rozporu s ust. § 3 odst. 2 správního řádu, Nejvyšší správní soud uvádí, že se plně ztotožňuje s tím, jak se s předmětnou otázkou vypořádal krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí. Z předloženého správního spisu je patrné, že stěžovatel dostal ve správním řízení dostatek prostoru k tomu, aby mohl vyjádřit veškeré skutečnosti, které považoval pro azylové řízení za důležité. Správní orgán poté, co mu stěžovatel zaslal písemnost, jejímž obsahem bylo vylíčení činnosti, která by se dala chápat jako namířená proti režimu ve Vietnamu, učinil se stěžovatelem doplňující pohovor, ve kterém se ho velmi podrobně tázal na všechny relevantní skutečnosti. Dále je nutné uvést, že cit. ustanovení správního řádu nelze chápat tak, že by správní orgán měl za povinnost „navádět“ stěžovatele k tomu, aby tvrdil pouze ty důvody, pro které by mohl získat azyl. Takováto činnost by značně přesahovala zákonem stanovenou povinnost součinnosti, pomoci a poučení.

K další námitce stěžovatele týkající se jeho politického přesvědčení, které bylo údajným pravým důvodem stěžovatelovy emigrace, Nejvyšší správní soud dodává, že tuto stížní námitku si vyvrátil sám stěžovatel v průběhu správního řízení, kdy na dotaz správního orgánu, co bylo příčinou podání jeho žádosti o udělení azylu, stěžovatel odpověděl, že měl ekonomické potíže, neboť si nikde nemohl najít práci. Současně uvedl, že ve Vietnamu nikdy neměl žádné problémy s policií nebo státními úřady a dále, že jeho práva nikdy nebyla porušována. Z výše uvedeného je patrná účelovost tvrzení, která stěžovatel prezentuje v kasační stížnosti.

Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že v napadeném rozhodnutí neshledal žádné vady uvedené v § 109 odstavci 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatel podal návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť ve věci bylo

rozhodnuto bezodkladně pro provedení všech nezbytných procesních úkonů a po shromáždění veškerých podkladů.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. května 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu